

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové a ve věci

žalobce: **Trivanger Plus s.r.o.**, IČ: 28407181
se sídlem Kaprova 42/14, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Kandalcem, Ph.D., LL.M.
se sídlem Burešova 615/6, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2023, č. j. 36464/23/5300-21442-809464,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí v rozsahu, ve kterém nebyl úspěšný se svým odvoláním, konkrétně v rozsahu bodů 82 až 122 napadeného rozhodnutí, kterým byl dle § 116 odst. 1 písm. a) daňového

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

řádu změněn platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 9414495/22/2007-50524-111244, a to tak, že: hodnota na ř. 40 Základ daně byla změněna z 1 116 324 na 7 595 159, hodnota na ř. 40 V plné výši byla změněna z 234 430 na 1 594 985, hodnota na ř. 46 byla změněna z 242 882 na 1 603 437, hodnota na ř. 63 byla změněna z 242 882 na 1 603 437, hodnota na ř. 64 byla změněna z 1 830 803 na 470 248 a podle § 139 odst. 3 daňového řádu byla stanovena splatnost vyměřené daně ve výši 470 248 Kč v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

2. Žalobce ve zdaňovacím období červenec 2018 uplatnil nárok na odpočet daně na základě daňového dokladu č. 2018054 ze dne 31. 7. 2018, se základem daně ve výši 190 645 Kč a DPH ve výši 40 035,45 Kč od společnosti DUV Security s.r.o. v likvidaci, která byla dne 15. 12. 2023 vymazána z obchodního rejstříku v důsledku ukončení likvidace (dále jen „DUVS“), a daňového dokladu č. 15 ze dne 31. 7. 2018, se základem daně ve výši 272 122,50 Kč a DPH ve výši 57 145,73 Kč od společnosti Megane Global s.r.o. v likvidaci, která byla dne 9. 12. 2021 vymazána z obchodního rejstříku v důsledku ukončení likvidace (dále jen „MEGL“).

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodě žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval ve skutečnosti, že mu byla výrokem napadeného rozhodnutí uložena povinnost zaplatit vyměřenou daň ve výši 470 248 Kč, ačkoli tato částka není součtem obou částek DPH uvedených na daňových dokladech DUVS a MEGL. Součet těchto částek je nižší (97 180,45 Kč). Žalobce v odvolání napadal prvostupňové rozhodnutí v celém jeho rozsahu, přičemž žalovaný se vypořádal s neprokázáním plnění z těchto daňových dokladů, ale nijak nevysvětlil případnou nedůvodnost odvolání ve zbývající části (prvostupňové rozhodnutí neuznalo i další nároky na odpočet daně, jelikož se mělo jednat o plnění zasažená podvodem).
4. Ve druhém žalobním bodě namítal žalobce, že nedošlo k přenosu důkazního břemene na žalobce. Žalovaný pomínil, že žalobce v řízení před správcem daně vysvětlil předmět plnění, a to i odkazem na stejné plnění od stejných dodavatelů v jiných zdaňovacích obdobích. V kontextu spolupráce s prodejnou Makro předmětné daňové doklady nijak nevybočují z celkové spolupráce, přičemž žalovaný nijak nereagoval na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 Afs 223/2020-66. Žalovaný též přehlédl, že k výzvám k součinnosti určeným DUVS a MEGL došlo až na podzim 2019, kdy byla jiná vlastnická struktura těchto dodavatelských společností. Časový odstup výzev nelze klást žalobci k tíži. K rizikovým faktorům žalobce uvedl, že žalovaný opět přehlédl kontext spolupráce a předmět obchodní činnosti žalobce, který od svých dodavatelů neočekává žádnou prezentaci na internetu, jde pouze o dodávání pracovníků. Rizikový faktor spočívající v osobě s bulharským státním občanstvím nastal až dne 18. 10. 2018, tedy po zdaňovacím období červenec 2018. Skutečnost, že DUVS měla nejméně 10 zaměstnanců a MEGL měla 3 zaměstnance, sama o sobě nezavdává vážné a důvodné pochybnosti o souladu mezi tvrzením žalobce a skutečností.
5. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, pro případ, že by se soud neztotožnil s námitkou druhého žalobního bodu, že své důkazní břemeno unesl. Žalovaný nijak nevysvětlil nevyslechnutí navržených svědků, kteří byli slyšeni již v průběhu daňové kontroly za zdaňovací období let 2017 a 2018. Žalovanému muselo být srozumitelné, které svědky měl žalobce na mysli. Žalovaný navíc nebyl oprávněn k hodnotícím závěrům, které vyjádřil

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

slovy, že „*svědek nevěděl zhola nic*“, neboť nešlo o výsledk svědků provedený před žalovaným. Žalobce obecně odkázal na judikaturu trestních soudů, podle níž může odvolací soud činit vlastní závěry ohledně výsledku svědků jen tehdy, pokud ho sám provedl. Ani v daňovém řízení není přípustné, aby se žalovaný pouštěl do vlastního hodnocení svědecké výpovědi.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. K prvému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím o odvolání proti platebnímu výměru, nikoli dodatečnému platebnímu výměru, a proto nelze zaměňovat vlastní daň na ř. 64 se souhrnnou hodnotou plnění dvou daňových dokladů, u kterých nebyl uznán nárok na odpočet daně. Základ daně na ř. 1 je vyšší než součet všech sporných plnění, která byla předmětem kontroly. Předmětem kontroly přitom byla pouze ta plnění, u nichž žalobce uplatnil nárok na odpočet daně. Daňové doklady DUVS a MEGL tvoří pouze část z celkového základu daně, z něhož je následně vypočtena samotná daň. Díky tomu může výsledná vlastní daň převyšovat souhrnnou hodnotu plnění za předmětné faktury. Žalobce nepochopil daňové řízení, což vyplývá i z jeho následných podání. V podání č. j. 7292977/18 žalobce uvedl „správné“ hodnoty, které měl uvést v řádném daňovém přiznání, a *de facto* tvrdil vlastní daň ve výši 373 066 Kč, která po přičtení daně z daňových dokladů DUVS a MEGL činí 470 248 Kč.
8. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že každé daňové řízení je jedinečné a uznání odpočtu daně na základě daňových dokladů DUVS a MEGL ve zdaňovacích obdobích říjen 2017 a březen 2018 neznamená, že lze totožné závěry bez dalšího přijmout i v nynějším daňovém řízení. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2022, č. j. 45303/22/5300-21442-809464, kterým byly zrušeny dodatečné platební výměry správce daně, jimiž byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období říjen 2017 a březen 2018, bylo vydáno za situace, kdy správce daně nepřenesl důkazní břemeno na žalobce ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, Sb. NSS 4336/2022. V nynějším případě žalobce i nadále tvrdí, že dodavateli byly DUVS a MEGL, ačkoli správce daně tyto osoby jako dodavatele úspěšně zpochybnil ve výzvě ze dne 5. 9. 2022, č. j. 6906724/22/2007-60561-111338.
9. Žalobce unesl primární důkazní břemeno předložením daňových dokladů DUVS a MEGL, avšak správci daně vznikly pochybnosti o oprávněnost uplatněného odpočtu daně, které vtělil do výzvy ze dne 4. 6. 2021, č. j. 5246070/21/2007-60561-111338, čímž došlo k přenesení důkazního břemene na žalobce.
10. K časovému prodlení s vydáním výzev k součinnosti č. j. 7830708/19/2007-60561-111480 (určené DUVS) a č. j. 7831707/19/2007-60561-111480 (určené MEGL) žalovaný uvedl, že sice došlo ke změnám ve struktuře dodavatelů, to však nemělo zásadní vliv na věc. V případě MEGL musel žalobce přijít do kontaktu s Marií Baran již v červnu 2018, neboť již tou dobou bylo zjevné, že se stane novou jednatelkou a musela s žalobcem projednávat další spolupráci. V případě DUVS správce daně provedl výsledk Josefa Vlčka a Davida Vlčka, kteří byli z obchodního rejstříku vymazáni jako jednatele, přičemž jejich svědecké výpovědi o spolupráci DUVS se žalobcem nevypověděly vůbec nic. Žalovaný připomněl, že je na žalobci, aby si zajistil podklady, kterými prokáže uskutečněné zdanitelného plnění, tzv. auditní stopu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

11. Žalobce své tvrzení, že daňové doklady DUVS a MEGL tvořily pouze úzkou výseč spolupráce s prodejny Makro, nijak nedoložil. Rozsudek sp. zn. 3 Afs 223/2020 není přílehlavý, neboť jeho podstatou bylo převzetí argumentace žalovaného krajským soudem bez větší argumentace a vypořádání se s žalobními námitkami.
12. Rizikové faktory nemusí být samy o sobě v rozporu se zákonem, ve svém souhrnu však signalizují nestandardnosti obchodní spolupráce. Existence zaměstnanců u DUVS a MEGL evidovaných Českou správou sociálního zabezpečení nijak nezmenšuje pochybnosti správce daně, kterými došlo k přenesení důkazního břemene na žalobce.
13. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že obecně nelze vyslechnout svědky, které daňový subjekt nijak blíže nekonkretizuje či neidentifikuje. Svědci Josef Vlček a David Vlček (DUVS) byli vyslechnuti, přičemž ve vztahu ke všem plněním za tři dotčená zdaňovací období vypovídali neurčitě a neuvedli žádné konkrétní informace. Ve vztahu k MEGL byl předvolán jednatel Serhiy Kornuta prostřednictvím mezinárodní spolupráce s ukrajinskou daňovou správou, která byla dne 30. 3. 2022 ukončena z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině. Není zřejmé, co žalobce sleduje poukazem na judikaturu trestních soudů. Žalovaný je dle § 8 odst. 1 daňového řádu oprávněn hodnotit všechny opatřené a provedené důkazy. Žalobcem tvrzené omezení popírá roli žalovaného jako odvolacího orgánu, kdy odvolací řízení je ovládáno principem apelace.
14. Další dokazování provedené po vydání výzvy k prokázání skutečností nepřispělo k unesení důkazního břemene žalobce. Kromě návrhů na výslech svědků, které byly buďto provedeny, nebo se je z důvodů válečného konfliktu nepodařilo provést, žalobce nepředložil žádné další důkazní prostředky. Žalobce důkazní břemeno neunesl a nárok na odpočet daně z plnění uvedených na daňových dokladech DUVS a MEGL byl oprávněně neuznán.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud rozhodl bez jednání, jelikož žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagoval.
17. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, poněvadž součet DPH z daňových dokladů DUVS a MEGL neodpovídá žalovaným vyměřené DPH. Žalovaný přitom dle žalobce nerozhodl o odvolání v celém rozsahu.
19. Soud podotýká, že žalobce v odvolání rozporoval deset daňových dokladů, u nichž uplatňoval nárok na odpočet DPH, a pouze tyto daňové doklady byly předmětem odvolání. Osm daňových dokladů se týkalo nároků na odpočet DPH vztahujících se k plněním zasazeným podvodem, přičemž v tomto rozsahu žalovaný odvolání žalobce vyhověl, což je seznatelné z bodů 40–81 napadeného rozhodnutí a závěrečného shrnutí na jeho poslední straně.
20. Částka vyměřené DPH je potom součtem vyměřené DPH za plnění, u kterých žalobce neuplatnil nárok na odpočet DPH, a plnění dle daňových dokladů DUVS a MEGL. Tím, Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

že žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že hodnotu na ř. 64 změnil na 470 248 Kč, implicitně rozhodl o celém obsahu prvostupňového rozhodnutí. Jak poukázal žalovaný, v nynějším případě se nejednalo o dodatečný platební výměr ve smyslu § 143 a násl. daňového řádu, ale o platební výměr ve smyslu § 140 daňového řádu. Žalobcova argumentace tuto skutečnost zcela opomíná a vychází z úvahy, která dává smysl právě jen u dodatečného platebního výměru. Jinak žalobce výpočet žalovaného nerozporuje. Ostatně k této problematice se vyjádřil i správce daně v rámci zprávy o daňové kontrole ze dne 20. 12. 2022, č. j. 9408642/22/2007-60561-111338.

21. K otázce unesení důkazního břemene správcem daně ve vztahu k prokázání existence pochybností vyvracejících věrohodnost daňových dokladů DUVS a MEGL ve smyslu § 95 odst. 5 písm. c) daňového řádu soud poukazuje na obsah výzvy k prokázání skutečností ze dne 4. 6. 2021. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013-37, se podává, že „[p]rokazování nároku na odpočet daně je sice primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění.“ (obdobně nálezný Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99).
22. Ve vztahu k daňovému dokladu DUVS je na straně 9–10 dotčené výzvy uvedena absence konkrétního předmětu a rozsahu zdanitelného plnění. Soud ověřil, že na daňovém dokladu DUVS je uveden jako předmět „poskytování služeb 1. 7. 2018 – 31. 7. 2018 Makro Olomouc, Makro Brno, Makro Zlín a Makro České Budějovice“, u jednotlivých poboček je uveden počet účtovaných hodin a hodinová sazba. Správce daně však žalobci vytýkal, že nelze dostatečně konkrétně zjistit, jaké konkrétní služby měly být poskytovány, kdo zajišťoval plnění služeb a pro koho měly být poskytnuty. Soud poukazuje na obsah smlouvy mezi žalobcem a DUVS ze dne 1. 10. 2018, jež v článku 2 definuje službu, která je předmětem smlouvy, jako služby realizované DUVS pro žalobce „ve velkoobchodní jednotce České Budějovice, Hrdějovice 396, konkrétně služby přípravy zboží a jeho kompletace včetně jeho kontroly“. Tato skutečnost však nijak nevyvrací pochybnosti správce daně, neboť v daňovém dokladu DUVS je účtováno poskytování služeb také v jiných prodejnách. Současně není uvedeno, zda se skutečně jednalo o služby právě dle této konkrétní smlouvy. Lze přisvědčit správci daně, že neexistence jakýchkoli jiných písemných podkladů k předmětnému zdanitelnému plnění vyvolává, spolu s dalšími okolnostmi, pochybnosti o tom, zda k němu skutečně došlo.
23. Ve vztahu k daňovému dokladu MEGL jsou na straně 10–11 dotčené výzvy správcem daně žalobci vytýkány stejné vady jako u daňového dokladu DUVS. Správce daně odkázal článek 1 bod 1.3. smlouvy mezi žalobcem a MEGL ze dne 1. 3. 2017 o poskytování služeb, podle kterého měl dodavatel poskytovat služby na základě objednávek žalobce. Podle čl. 4 bodu 4.2. mají být vystavené daňové doklady opatřeny číslem objednávky. Tyto objednávky ale žalobce nijak nedoložil. Soud uváděné skutečnosti ověřil z obsahu správního spisu a souhlasí se správcem daně, že za situace, kdy na daňovém dokladu MEGL není uvedeno číslo objednávky služeb, na jejímž základě měly být služby fakticky poskytovány, žalobce objednávku na služby nepředložil a předmět a rozsah plnění je v daňovém dokladu MEGL uveden jako „provedené pomocné práce za měsíc červenec

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

v rozsahu 2093,25h x 130,- Kč[“], byly na místě pochybnosti správce daně o fakticitě zdanitelného plnění.

24. Žalobce v podané žalobě nijak nedefinoval předmět plnění, pouze poukázal na skutečnost, že jej údajně již v průběhu daňového řízení vysvětlil. Takto koncipovaná žalobní námitka je zcela obecná, přičemž soud poukazuje na skutečnost, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. ovládáno dispoziční zásadou a soudu nepřisluší za žalobce vyhledávat žalobní námitky a utvářet jeho žalobní argumentaci. Z daňových dokladů DUVS a MEGL není zřejmý konkrétní předmět zdanitelného plnění, a to ani ve spojení s příslušnými smlouvami, neboť zde existují rozpory mezi obsahem smluv a tvrzenými skutečnostmi v daňových dokladech. Ani argument precizností faktur žalobcova odběratele, které jsou vykazovány na výstupu, není s to tento nedostatek odstranit, neboť z nich nelze zjistit původ poskytovaných služeb žalobcem, tj. který dodavatel služby poskytl.
25. Ohledně časové prodlevy výzev k součinnosti určených DUVS a MEGL soud poukazuje na skutečnost, že ve vztahu k DUVS došlo k provedení výsledku jednatele Josefa Vlčka a Davida Vlčka, kteří byli jednateli v době předmětného zdaňovacího období, a tudíž časová prodleva zde nemohla hrát žádnou roli. Ve vztahu k MEGL došlo ke změně, od 3. 8. 2018 byla podle obchodního rejstříku jednatelkou Mariia Baran. Avšak podle sbírky listin obchodního rejstříku udělil jednatel Serhiye Kornuta plnou moc, na jejímž základě bylo vydáno rozhodnutí jediného společníka ze dne 7. 7. 2018, dle něhož byl Serhiyi Kornuta odvolán a namísto něj byla jmenována Mariia Baran, již dne 21. 6. 2018. Pokud žalovaný z těchto skutečností v bodu 107 napadeného rozhodnutí dovozoval, že žalobce musel přijít do kontaktu s Marií Baran nejpozději v červnu 2018 (původní jednatel se evidentně nechystal vycestovat do České republiky, proto udělil plnou moc) a případně s ní měl projednávat obchodní záležitosti, pak se jedná o logický závěr. Žalobce ovšem o nové jednatelce patrně vůbec nevěděl. Současně se správce daně pokusil provést výsledek původního jednatele, leč z důvodu objektivní překážky spočívající v trvání válečného konfliktu na území Ukrajiny jej nebylo možné provést. Z výše uvedeného dle soudu nevyplývá, že by postupem správce daně byla jakkoli zkrácena práva žalobce.
26. Žalobce rozporoval význam rizikových faktorů, jak je vymezil žalovaný v bodě 99 napadeného rozhodnutí. Konkrétně žalobce namítal, že v rámci kontextu spolupráce s DUVS a MEGL nebyla nezbytná propagace na internetu. K tomu soud uvádí, že tento faktor žalovaný posuzoval také ve vztahu k virtuálním sídlům dodavatelů. Přítomnost na internetu se za takové okolnosti jeví jako nezbytná, neboť dodavatelé fakticky nemají fyzické zázemí ve svém sídle. K tvrzení žalobce soud uvádí, že pro posouzení důvěryhodnosti předložených daňových dokladů a dodavatelů není rozhodné, co žalobce od dodavatele očekává, či nikoli. U rizikového faktoru spočívajícího ve změně jednatele DUVS na osobu ze zahraničí soud sice uznává, že k ní došlo až po předmětném zdaňovacím období, přesto je způsobilá k založení vážných a důvodných pochybností ohledně celkového řízení daně společnosti a poskytování zdanitelného plnění žalobci.
27. Fakt, že dodavatelé měli u České správy sociálního zabezpečení evidované zaměstnance, je pouze dílčí skutečností, kterou správce daně i žalovaný zohlednili ve své úvaze týkající se rizikových faktorů u DUVS a MEGL, která však s ohledem na zbylé skutečnosti není způsobilá vyvrátit pochybnosti správce daně. Soudu není zřejmé, z jakého důvodu by správce daně nemohl tuto skutečnost hodnotit ve vztahu k přenesení důkazního břemene, jak namítal žalobce, když právě hodnocení všech skutečností je předmětem unesení Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

důkazního břemene ve smyslu § 95 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Vzhledem k absenci jiných důkazních prostředků přitom nelze ověřit, že konkrétní zaměstnanci dodavatelů vykonávali služby dodané žalobci.

28. Soud uzavírá, že s ohledem na výše uvedené správce daně ve vztahu k oběma sporným daňovým dokladům unesl důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, čímž došlo k přenesení důkazního břemene na žalobce, neboť dostatečným způsobem zjistil skutečnosti, na jejichž základě bylo možné dospět k vážným a důvodným pochybnostem o fakticitě zdanitelného plnění od DUVS a MEGL, přičemž zmínil též nepoměr v množství a kvalitě důkazních prostředků u větších dodavatelů žalobce oproti DUVS a MEGL.
29. Ohledně unesení přeneseného důkazního břemene žalobcem soud předně poukazuje na § 8 odst. 1 daňového řádu, dle něhož správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, přičemž dle § 10 odst. 1 je správcem daně správní orgán nebo jiný státní orgán v rozsahu, v jakém mu je zákonem nebo na základě zákona svěřena působnost v oblasti správy daní. Dle § 114 odst. 1 daňového řádu je odvolacím orgánem správce daně nejbližší nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal. Žalovaný tady jednal v odvolacím řízení v postavení správce daně, a tudíž mu příslušelo právo hodnotit důkazy podle své vlastní úvahy. Žalobce nekonkretizoval jím odkazované závěry trestní judikatury a ani to, proč by měly být přenositelné na daňové řízení. Hodnocení svědeckých výpovědí žalovaným je přitom odpovídající, neboť svědci nebyli schopni poskytnout žádné konkrétní informace vztahující se ke zdanitelnému plnění, které mělo být předmětem daňových dokladů DUVS. Tato námitka je nedůvodná.
30. K námitce, že žalobce navrhl provést výslech svědků, kteří byli slyšeni již v průběhu daňové kontroly za zdaňovací období let 2017 a 2018, se žalovaný vyjádřil v bodě 102 napadeného rozhodnutí, v němž konstatoval, že žalobce nejmenoval žádného konkrétního svědka. Podle § 92 odst. 6 daňového řádu navrhuje-li daňový subjekt v řízení účast třetí osoby, je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Pokud se jedná o formulaci návrhu žalobce, v odvolání ze dne 19. 1. 2023 není návrh výslechu svědků zmíněn, což platí i pro doplnění odvolání ze dne 6. 2. 2023. V podání ze dne 22. 6. 2020 je uvedeno, že „[v] rámci daňových kontrol jiných období roku 2017 a 2018 budou prováděny výslechy svědků, žádáme, aby jejich výslech, pokud se týká stejných dodavatelů, byl využit k prokázání nároku na odpočet daně i za období červenec 2018“, což nesplňuje požadavky § 92 odst. 6 daňového řádu. Ani v žalobě neuvedl žalobce žádné konkrétní osoby, protože není možné zjistit, zda se požadované provedení výslechu těchto hypotetických svědků vůbec váže k předmětu řízení o žalobě.
31. Jak vyplývá z obsahu protokolů ze dne 30. 6. 2021 o výpovědi svědků Davida Vlčka, č. j. 5892952/21/2007-60561-111480, a Josefa Vlčka, č. j. 5892979/21/2007-60561-111338, bylo předmětem výslechů zdaňovací období říjen 2017, březen 2018 a červenec 2018, a tudíž je splněn požadavek provedení výslechu svědků, kteří byli vyslýcháni v souvislosti s daňovými kontrolami za zdaňovací období let 2017 a 2018. Bez další konkretizace nelze po žalovaném oprávněně požadovat, aby vyhledával identitu svědků namísto žalobce. Tato námitka není důvodná.
32. K rozsudku sp. zn. 3 Afs 223/2020 soud podotýká, že se netýká nynější věci, neboť po žalobci není požadováno opatření nespecifikovaných důkazních prostředků, kterými by Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vyhověl každému budoucímu požadavku správce daně. Je nutné zdůraznit, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 5 Afs 106/2017-30, je na daňovém subjektu, aby vytvořil spolehlivou auditní stopu, tzn. zdokumentovaný tok plnění (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103, ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013-79, ze dne 10. 2. 2016, č. j. 5 Afs 99/2015-106 ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015-45, či ze dne 12. 4. 2018, č. j. 5 Afs 133/2017-35). I vzhledem k uvedené judikatuře nepovažuje soud požadavky správních orgánů za jakkoli nepřiměřené, zejména ve spojení se způsobem vytvoření auditní stopy u nesporných zdanitelných plnění žalobce, která jsou obsahem spisu.

33. V doplnění odvolání ze dne 6. 2. 2023 žalobce jako důkazy označil pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2019, č. j. 45303/22/5300-21442-809464, rozsudek sp. zn. 3 Afs 223/2020 a judikaturu Soudního dvora EU. Žádné jiné důkazní prostředky žalobce nenavrhl ani nepředložil, nelze tak mít za to, že by unesl přenesené důkazní břemeno a prokázal fakticitu zdanitelného plnění.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.